

Vzpomínka Drahomíry Táborské

Eva Mádrová

Vtěsnat příběh lidského života do několika vět je jistě možné, ale já nechci, aby takový popis byl jen odrazem životní anabáze. Proto chci dát vzpomínkám na svoji celoživotní přítelkyni Evu Kopřivovou – Mádrovou poněkud širší rámec.

Své dětství prožila Eva se svými rodiči částečně na Slovensku (od jejích osmi let), kde její otec pracoval jako hlavní architekt města Košice a Evina maminka vytvářela krásný a inteligentní domov své rodině.

Gymnasiální léta naší Evy už patřily Brnu, kam se celá rodina Kopřivových přestěhovala začátkem války. Eva se v roztomilých bílých šatech z lehké vlněné látky objevila v naší sekundě. Hezká blondýna a roztomilí vyšší pejsci na těch bílých šatech ještě zvýšily příjemný dojem nové spolužačky. Dá se říct, že hned zapadla do našeho kolektivu. Dobrý prospěch, přátelský vztah ke třídě, to vše trvalo během celého studia na gymnasiu. Neseděly jsme sice spolu v lavici, ale stýkaly jsme se téměř denně v našem soukromí. Přesto, že byla válka, která se bohudíky vyhnula tragicky naším rodinám, prožily jsme hezké mládí. Ve škole jsme s Evou zažívali hodně legrace při jejích pozdních příchodech do vyučování, vždy měla pohotové vysvětlení na otázky profesorů – proč jde pozdě. Krásným hitem se stal Evin výrok: profesor Hanák přísně: „Jak je možné, že zase jdete pozdě?“ Kopřivová: „Prosím, kůň spadl před tramvaj“. To už bylo i na pana profesora moc a upřímně se smál s celou třídou.

Po maturitě v roce 1946 se Eva rozhodla pro studium filozofie a historie a své studium zakončila doktorátem. Bylo po válce, Eva a já jsme se chystaly na studium v cizině, chtěly jsme procestovat Evropu – ale chyba lávky. Přišel „vítězný únor“. To už jsme také prožívaly své lásky. V roce 1946 byl založen Akademický klub Tábora, kde Eva poznala svého pozdějšího manžela Adu Mádra. Klub nám všem obohacoval život svým zaměřením, krásné přednášky, výlety, letní i zimní tábory. Ale komunistický režim nám silně a těžce poznamenal život. Já jsem pro svůj „původ“ nemohla dostudovat. Eva už jako vdaná byla pro svou „politickou“ činnost v roce 1953 zatčena. Nejen ona, ale i přátelé z naší původní študácké party na univerzitě. Manžel Ada se jí snažil svou oddaností ulehčovat tuto těžkou dobu – stejně jako její rodiče. Eva se chovala velmi statečně a i v těchto těžkých letech neztratila smysl pro humor a legraci, to ukázaly i dvě krásné historky. Po práci na poli byly vězeňkyně vždy podrobeny tělesné prohlídce. Nesměly si na poli nic utrhnout, Eva si pod šátkem na hlavě ukryla sluneční brýle. Nebýt smíchu spoluvězeňkyň, byla by ji mohla pronést. Bohužel ten smích Evu prozradil. Úspěch zaznamenal příběh ze Železovců. Vězeňkyně okopávaly řepu. Eva se nedala rušit ve svém tempu, pracovně vypadla z řady, takže když ženy už pracovaly v druhé rundě, Eva byla sice před nimi, ale vlastně poslední z první řádky. Přišla kontrola. „Kdo je ta žena, ta první před celou partou?“ „To je naše nejlepší pracovnice!“ zazněla odpověď. A tak naše Evička dostala tři dny volna.

Po propuštění v roce 1956 pracovala Eva na celkem bezvýznamných místech. Až později, když totalita se poněkud zmírnila, pracovala už jako psychologka (psychologii vystudovala při zaměstnání). A život šel dál.

Eva s Adou měli dvě děti – dva syny, Dana a Vítka, ale v roce 1968 ztratila Eva jak tatínka, tak manžela Adu. Paní Kopřivová těžce onemocněla a Eva – při

zaměstnání – musela převzít nejen výchovu obou synů, ale i péči o maminku. Život jí naložil těžké břemeno, neklesla, oba synové vystudovali a maminku dochovala až do smrti v roce 1973. Všechna tato léta zvládla až neskutečně dobře. Později si dala za cíl pomáhat starým lidem. Spolu s Dr. Luďkem Skálou se jim společně podařilo přispět k založení občanského sdružení Betánie a později Domova důstojného stáří, na jehož výstavbě měla obrovský podíl mimo jiné i paní Ing. Jitka Bednářová, které Betánii i Domov důstojného stáří stále úspěšně vede.

Až v pokročilém věku si Eva mohla vydechnout a těšit se ze šesti vnoučat.

Spolu jsme často vzpomínaly na naše – vždy několikedenní – putování po Slovenských i Českých horách. Tyto vzpomínky zůstaly navždy studánkami štěstí v našich životech.

Těžká nemoc v listopadu 2009 (29.11.) ukončila plodný a často nelehký život statečné ženy, život bolestný, ale i radostný.

Zapsala přítelkyně Dada Táborská
září 2013